

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupený Mgr. Evou Budínovou, advokátkou se sídlem Dobrovského 724, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 14, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2011, č. j. 9 Ca 124/2009 - 118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Odměna advokátky Mgr. Evy Budínové **s e u r č u j e** částkou 5.808 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 11. 2011, č. j. 9 Ca 124/2009 - 118, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 2. 2009, č. j. 4485/2008-17210, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí České plemenářské inspekce (dále jen „ČPI“) ze dne 3. 11. 2008, č. j. 1283/2008-ČPI, o uložení pokuty ve výši 15.000 Kč podle zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že podle ust. § 86 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Podle ust. § 86 až § 88 správního řádu přípravné úkony v odvolacím řízení provádí vždy správní orgán I. stupně a nikoliv odvolací orgán. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně je třeba podat vždy u tohoto správního orgánu. Lhůta k podání odvolání je zachována v případě, je-li odvolání zasláno v zákonem stanovené lhůtě správnímu orgánu, jenž rozhodl v I. stupni. K této

otázce odkázal městský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudky č. j. 5 As 26/2009 - 71, č. j. 5 As 39/2004 - 66 a č. j. 2 As 47/2007 - 53. V dané věci nenastaly okolnosti, pro které by bylo možné považovat posouzení opožděnosti odvolání ministerstvem za neústavní s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 324/99. Stěžovateli bylo rozhodnutí o uložení pokuty doručeno dne 11. 11. 2008 a stěžovatel podal odvolání k poštovní přepravě dne 26. 11. 2008, tj. poslední den odvolací lhůty a adresoval jej ministerstvu. Přitom byl stěžovatel o postupu při podání odvolání v rozhodnutí ČPI řádně poučen. Toto odvolání zaslalo ministerstvo ČPI faxem dne 3. 12. 2008. Ministerstvo tak nemělo prostor ani možnost včas postoupit odvolání správnímu orgánu I. stupně. Nejde tedy o případ, kdy by ministerstvo svou liknavostí či průtahy zapříčinilo opožděné předání odvolání správnímu orgánu I. stupně jako orgánu místně a věcně příslušnému. Dále městský soud uvedl, že stěžovatel pochybil také při uplatnění žalobních námitek. V žalobě neuvedl žádné námitky, které by se týkaly opožděnosti podaného odvolání, ale uplatnil věcné námitky. Teprve po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby zástupkyně stěžovatele v replice k vyjádření ministerstva polemizuje s výkladem běhu odvolací lhůty. Stěžovatel však mohl již při podání žaloby požádat městský soud o ustanovení právní zástupkyně, to však neučinil. Městský soud se argumentací zástupkyně stěžovatele nemohl zabývat, neboť byla uplatněna po zákonem stanovené lhůtě.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal, že v řízení u městského soudu navrhoval výslech svědků, který však nebyl proveden, a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Jednalo se o svědka J. M., který byl v době podání odvolání na poště u přepážky se stěžovatelem a mohl dosvědčit, že ve stejný den stěžovatel podal na poště odvolání adresované jak ministerstvu, tak ČPI. Toto druhé odvolání však bylo zasláno pouze obyčejně, a zřejmě proto ve správním spise chybí. Nezákonnost rozhodnutí ministerstva spočívá podle stěžovatele také v tom, že správní řád nestanoví, jaké jsou následky, pokud účastník řízení podá odvolání včas, avšak u odvolacího správního orgánu. Ustanovení správního řádu řeší obecně pouze situaci, kdy účastník podá své podání u věcně či místně nepřislušného správního orgánu. V případě odvolacího orgánu však nelze o místní a věcné nepřislušnosti hovořit. Podle základní zásady, že správní orgán nemá pravomoc činit nic jiného, než co je mu výslovně dovoleno zákonem, vyplývá, že podle správního řádu neměl správní orgán možnost odvolání odmítnout, pokud nebylo podáno postupem podle ust. § 86 odst. 1 správního řádu. Podle obecných procesních pravidel o věcné a funkční příslušnosti nemůže být odvolání odmítnuto jako opožděné, bylo-li podáno ve lhůtě u odvolacího soudu. V tomto smyslu je koncipováno odvolání např. podle ust. § 208 o. s. ř. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti reagovalo na věcné námitky a navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. věty poslední může žalobce žalobu rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

V žalobě stěžovatel vznesl námitky týkající se věci samé (průběhu a výsledku kontroly evidence hospodářských zvířat a argumentaci týkající se existence živnostenského oprávnění). Vzhledem k tomu, že ministerstvo zamítlo odvolání stěžovatele pro opožděnost a nepřezkoumávalo věcně napadené rozhodnutím ČPI, žalobní námitky se mýjely s důvody rozhodnutí ministerstva. Městský soud tak nepochybil, pokud žalobu zamítl s odůvodněním, že se nezabýval věcnými námitkami, neboť jediným důvodem zamítnutí odvolání stěžovatele byla jeho opožděnost. Nad rámec žalobních námitek se městský soud zabýval tím, zda bylo podání skutečně podáno na poště poslední den lhůty, komu bylo adresováno a zda ministerstvo nejednalo liknavě, když odvolání postoupilo správnímu orgánu I. stupně.

Pokud stěžovatel namítal, že městský soud odmítl provést výslech navrhovaného svědka, který mohl dosvědčit, že ve stejný den stěžovatel podal na poště odvolání adresované jak ministerstvu, tak ČPI, toto tvrzení je v rozporu s obsahem spisu. Stěžovatel sice navrhoval, aby byl proveden důkaz výsledkem svědka J. M., ale za účelem prokázání jeho tvrzení, že není vlastníkem zvířat a dále k průběhu kontroly. Dokazování se tedy nemělo týkat skutečností souvisejících s podáním odvolání. Městský soud proto důvodně zamítl žalobu s tím, že se věcnými žalobními námitkami stěžovatele nezabýval, a stejně tak právní argumentaci zástupkyně stěžovatele vztahující se k výkladu ust. § 86 až § 88 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

Podle ust. § 104 odst. 4 není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publikovaný pod č. 1743/2009 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* (každý si má střežit svá práva) uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučinili, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.

Stěžovatelova kasační stížnost obsahuje argumentaci, kterou v řízení u městského soudu uplatnila zástupkyně stěžovatele dne 27. 4. 2011. Stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 27. 2. 2009, a proto posledním dnem lhůty k podání žaloby byl den 27. 4. 2009. O ustanovení zástupkyně požádal stěžovatel dne 31. 7. 2009, tedy po

uplynutí lhůty pro podání žaloby, v níž mohl ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. rozšířit žalobu o další žalobní body. Právní argumentace zástupkyně stěžovatele zpochybňující závěr ministerstva o opožděnosti podání odvolání tak byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby, neboť ji ztotožnit s žádnými žalobními body. Stížní námitky týkající se zpochybnění konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ust. § 86 - § 88 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu (viz rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, ze dne 27. 6. 2006, č. j. 5 As 39/2004 - 66 a ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007 - 53, dostupné na www.nssoud.cz), jsou tak nepřipustné.

Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřipustná, a proto ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) za použití ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Městský soud stěžovateli ustanovil stěžovateli zástupkyní advokátku podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. a v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby (písemná podání ve věci samé) 2 x 2.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč, celkem 4.800 Kč. Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1.008 Kč. Celková částka odměny tedy činí 5.808 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu